

„Цікавий синок“

Я, — славетний козачок
штани повні латочок,
Сорочка вже розлетілась
тільки обшивка лишилась.
В чоботях, що дід зробив
давно нема підошев,
Щастя, що помер Степан
і лишив мені жупан,
Ним накрию грішне тіло
і вперед чвалаю сміло.
Коли б не він то собаки
роздерли б мене на фляки
Однак я тим не журюся,
все жартую й веселюся,
Та й Вам кажу так робити,
як хочете добре жити.

А щоб Вас розвеселити
бо я люблю це робити,
От Вам казочка смішна
про цікавого синка.
Скажіть мені моя мамо
запитав малий синок,
Чи і свині так як люди
мають також діточок?
— А певно, що мають сину
та чому мене питаєш,
Вже п'ять літ у школу йдеш
а ще того не знаєш?
— Простіть мамо, каже син
але мені повідають,
Що то свині не діточок
лише, — поросяток мають!

„Порада для провідників“

І знов прийшов мені час
промовити кілька слів,
Але тим разом до більших
політиків і мужів.
Котрі хочуть все і всюди
перше місце мати,
Та бажать щоб їх тільки
за все вихваляти.
Щоб кланялись їм низенько
все годиться з ними,
Хочби вони навіть йшли
шляхами кривими,
Щоб уваги не звертати
їм за їх провини,
Бо вони стоять на службі
народу і України.
А таких є страх багато
на білому світі,
Ходять наче хижі вовки
в овечу шкуру одіті.
І хоч себе лиш добрими
вчинками вкривають,
Зате совість вони бачте
дуже чорну мають.

Для ідеї працювати
їм навіть не сниться,
З таких вони собі кажуть
навіть кінь сміється.
Зате загал вони кличуть
все таке робити,
Щоби вони могли легко
Та безжурно жити.
Ой ви панки провідники
ріжних партій, сорта,
Прийміть нині оцю ширю
пораду від чорта,
Перестаньте вже свій нарід
за носа водити.
Бо будете зате в пеклі
ви смолу возити.
Фірер Гітлер й Мусоліні
дуже там бідують,
Чорти ними смолу возять
й нею їх годують.
Таке воно, щоб й не гірше
може бути з вами,
Коли ви вже останній раз
дриннете ногами!

“НОВЕ ТОЧИЛО”

Журнал Гумору і Сатири

Ціна поодинокого числа	10 ц.
Передплата на 12-ть чисел	1.20
Закордоном і в Канаді	1.50

Адреса:

“THE NEW GRINDSTONE”
EUGENE BEREZINSKY, Publisher
77 East 7th Street, New York 3, N. Y.

„Пером по папері“

шкрабає

Богдан Дунаївський

А було це десь при кінці минулого місяця, сидимо ми з нашим лисим видавцем одного вечора та підбираємо матеріяли до цього числа, коли нараз хтось зачукав в двері.

— Увійдіть прошу, — відозвався наш видавець, — а коли двері відчинилися, увійшов старший вже віком чоловік, хоч скромно одітий, але з веселою усмішкою на устах.

— Добрий вечір! — сказав він, знімаючи свого капелюха.

— Дай Господи! — відповів радо наш видавець, — Заходьте, ми гостям все раді, і зараз присунув йому крісло, попросив сідати, і завели ми балачку на теми дня, троха політику і світові справи розібрали, а кінець кінцем дійшли ми до справи нашого журналу.

— Для одного чоловіка, — каже він — то таки не аби яка морока голови, коли б ви так навязали якісь умовини з котроюсь з наших організацій, то може б вони вам в тому допомогли, в організації бачте сила, а одному то хочби як добре діло, а таки тяжко повести.

— Такої думки, — відповідає наш видавець — і я колись був, та останніми часами прийшов до переконання, що на тому ділу часом можна попечися.

Уявіть собі самі, от приміром заключите з кимось умову з услів'ями взаємної помочі, і через якийсь час вони вам будуть помагати, а маючи поміч від когось ви все будете почуватися до обов'язку сповнення якогось добра і для них, коли б це фінансовою сторінкою, то хоч як воно кожному видавництву тяжко, але все-ж таки чоловік мусівби якось крутити і щось викрутити,

але коли б так не дай Боже котромусь головачеві, чи котромусь іншому причипихвостові, захотілось слави, і давай натискати вас, щоб ви для справи організації відступили якусь частину в журналі, або ще гірше, вмістили славу воздвигаючу карикатуру котрогось з головачів на першій сторінці, тоді вже всій співпраці бувби напевно амінь, бо в нас як самі знаєте карикатуристи свого нема, і це було б неможливим, ну а головач мігби образитися та відмовити нам дальшої своєї співпраці, тому ми хоч як нам тяжко, все таки хочемо бути незалежними, самі якось свою біду пхати.

— Не даром то ви вже аж так полисіли, — каже гість, — добре свою головою працюєте, тепер і мені вже ясно стало, ну а коли ви аж так розсудний і хочете бути незалежним, так я вам зі своєї сторони в тому ділу поможу.

По тих словах витягнув з кишені п'ять долярів і сказав :

От, вам моя передплата, а решта на пресовий фонд, я люблю тих, що хотять бути незалежними, і вірю, що коли б так провідники нашого народу свято в незалежність вірили, так спевністю що брати наші не терпіли б нині під п'ястком червоного сатрапи, а були б своїми панами в своїй вільній батьківщині.

„З редакційної теки“.

Нарешті нам вдалось грошей назбирати лише за завдаток, й друкареві дати

Хай бере друкує ще оце число,

бо часу вже таки, досить перейшло,

Від коли останне ми вам розіслали,

і хоч матеріяли давно вже зібрали

Та без грошей годі діло починати,

та коли вдалось троха призбирати,

Взяли та й занесли, нехай починає

бо решту згодився, що нам почекає.

Хоч і йому також не легко чекати

за папір готівку мусить він давати,

І чорнила також не набере з річки

ну, а ми не хочем в нікого дурнички.

Йому ми хотіли б зараз заплатити

знаючи що бідний, потребує жити.

Тому нині просим, довше не чекайте

але свої передплати на час присилайте.

Бо ми такі бачте, що фондів не маєм

а на вас надії свої покладаєм,

Для вас ми почали журнал видавати

і для вас бажаєм дальше працювати.

Для вас ми хотіли б його побільшити

нарікатур більше у ньому вмістити,

Але все те бачте, грошей вимагає,

тому хто довгує, хай не відкладає,

А ще нині вишле свою передплату
 доляр дваццять центів, не дуже багато.
 Отжеж пам'ятайте, скоро це зробить
 знакомим й сусідам теж перекажіть,
 Хай також читають все "Нове Точило"
 а життя їм буде, веселіше плило.

Е б е р.

НА БАЛІ.

На одному з карнавалових балів студент просить дівчину до танцю.

— Дякую, не танцюю з дитиною.

— Перепрашаю, — сказав підсміхуючись студент, — я не знав, що ви в благословеннім стані.

По похороні.

(Сценічний Образ)

Кімната Місис Балакунської в найгіршій занедбанню. На столі горшки, розбурхане ліжко, на підлозі валяються панчохи, черевики, вид кімнати плаксивий. На краєчку ліжка сидить в комоні Місис Балакунська, голова обмотана рушником.

Балакунська. На маєш, "по мші, і по казаню" так скоренько ніч перелетіла, як батогом трас. . . Може б ще троха полскала, відпочала, бо в голові так тарабанить, якби хтось ворнобілем їздив. — Що правда тоне гріх, пади були фойстклас, було всього пленді їсти, пити, що хто хотів, і такий похорон то щось вартує, ніхто не може кікувати що було зле, бо кобіта постаралася як повинно бути. (іронічно) Гм!... та що її тепер бракує? інсюринс файний дістане, тай буде собі жити як яка пані. (тяжко вдихає). Що я маю зі свого шкандибала, що він живе і робить за таку пейду, що на рент не хватає!... Десь люди мають щастя, а коло мене ніколи не було добра, і не буде. (хитає головою) Но гут... (вдягається) Не знати, чи мені нині братися до якої роботи, чи нехай ще всьо зачекає. — Казала вдовиця, що зайде до мене зрання,... вона собі тепер, як по весіллю, яка її тепер біда? Вона ще собі знайде якогось доробала, що буде її пейду приносити, бо що правда небіщик був шпаровитий чоловік, і лишив її з файними центами. (Тут чути стукання до дверей).

— Коман, коман до середини, не закрадайтеся, в мене хата завжди на розтвір.

Тут входить на сцену Місис Квочка, вдовиця, добре одягнена.

Квочка. — Гуд-морнінг вам кумасю, галов, галов!..

Балакунська. — Та галов, галов, ходіть блище, сідайте собі де хочете, я хотіла трохи клінувати хату, та добре що ви зайшли, то собі поговоримо про вчорайше.

Квочка. — Ну, а деж вапі? (сідає на крісло) Певно пішли до роботи... та, вам добре кумасю, маєте хлопца, тай є для кого хату чистити, а я собі думаю, то гел за всім, для кого я буду мордуватися, тай засунула хату, і до вас заскочила, бо мені маркотно, ви знаєте, вам не треба говорити.

Балакунська. — Та чому не знаю, але то до якогось часу треба мучитись, бо ви ще Богу дякувати не стара жінка, та раду собі якось дасте, аби тільки здоровля було. (злазить з ліжка) Ну, а чого ж сиджу так як та квочка, та скюзмі, що так кажу, бо ви по небіжчику також Квочка... (бере з шафи пляшчину і килішки) То мій старий тримає собі на грипа, але якось нічого йому не бракує, то нащо буде в шафі стояти. (ставить на стіл, відтак наливає).

Квочка. — Ой, та нащо було бадеруватися... Я вже думала, що від похорону більше килішка до губи не возьму, але то дуже тяжко себе зконтролювати, бо де не підеш, так зараз тобі наставляють.

Балакунська. — Що там контролювати, як є то пиймо, а як нема то будемо постити, Ну, беріть, тай гуд лок вам.

Квочка. — Ну то гуд лок... (обі випивають) Ну, а як вам лайкується той похорон, ви сатисфайт, чи може чого кікуєте?

Балакунська. — Та вацімери з вами, всьо було дуже найс, всі такі були вдоволені, що навіть гріх би був якби хто нарікав.

Квочка. — Вам так кумасю здається, що всьо було добре, але є такі, що кривим оком дивились.

Балакунська. — (цікаво) Що ви кажете! А хтож то такий прирозумний кумасю?

Квочка. — А місис Фляка, вона надмінила, що було багато на похороні непотрібних людей...

Балакунська. — Та витріщюка? Про когоч вона собі думаєє непричком

Квочка. — Та то не мій бізнес кумасю, але я здогадуюся, що то всьо до вас петься, бо каже, о, і та засмальцована прийшла.

Балакунська. — (сердито) А її який бізнес, що я засмальцована, — як вона дуже чиста господиня, то чоґож вона йде поміж наші люди? — Гм, яка ж мені пані, за позичені гроші форничі купила, а фєра ще до нині виплачує, бо всю чоловіка пейду до "бюрі - паралу" виносить, бо вона дуже хоче бути фєнці, і встидається, що вона вукраїнка. — Нехай я її побачу, то я запитаю, хто засмальцований.

Квочка. — Може не треба було мені вам того казати, але кажу вам правду, щоб я того килішка до губи не взяла.

Балакунська. — Та чого аж так заклинатися, — ну то ще випиймо, нехай нашим ворогам буде на гикавку. (наливає і п'ють).

Квочка. — Ну, то я таки всьо вам розкажу, всьо те що я чула,... каже, вона така капарниця, що в хаті таке повітря нечисте, що можна задуситися, одним словом сморід!

Балакунська. — А щоб її моє повітря дихати не дало,— а який її бізнес до мого повітря? — Я дихаю своїм повітрям, не вона, так чи ні?

Квочка. — Та сюр, що ви дихаєте своїм повітрям, не вона!...

Балакунська. — Я її пофіксую так, що вона свого носа не буде пхати до мого повітря, я її покажу, де чисте повітря...

Квочка. — Дацорайт, дацорайт, нехай не пхає свого носа там де не треба, бо то не її бізнес.

Балакунська. — Ну, ну, кажіть дальше, як зачали то кінчіть, як вже висіти, то за обидві ноги.

Квочка. — Та казала ще, що не вмієте ліпстику класти на губи, а пазурі ваші, як кінські копита, ніколи не бачили манікури.

Балакунська. — А щоб вона клала на свої губи,— ну, не знаю що, а тими пазюрами (дивиться на пазурі) то я її спіпаки повидираю,... Нехай я її змітую, я її покажу! як то нюхати моє повітря, як мастити губи, і робити манікуру, буде вона довго пам'ятати,... (дивиться на фляшку). Та шкода кумасю лишати, старий грипу немає, ну то випиймо поки ще є. (наливає чарки а заслона поволи спадає)

Жінка до мужа: Коли б на млинське колесо пустив усе те пиво, яке ти у своїм життю випив, то млин мовби без перерви цілий рік.

Муж до жінки: Коли б до пиття причепити твій язик то питлювавби без перерви до твоєї смерти.

“ПРИВІТ ДЛЯ І. МАНИЛА”

Через ліси та й поля.
до нас вістонька дійшла
Що звісний Іван Манило
що писав в “Нове Точило”
З гарбузина розмотався
й до Америки дістався.
Тож його ми тут вітаєм
й всього доброго бажаєм
Щоб тут на вільній землі
з пера постріли свої,
На всі сторони пускав
журбу-сум геть проганяв,
І разом з нами як слід
прожив много, много літ!

„Лист Достойного Кантички“

Оце пишу на різні теми сучасного життя. Часто буває, що звичайненькі собі люди начитаються, або наслухаються кращого покрою бесідника, особливо висказаної ним фрази: на фундаментальних обструкціях егоїстичного деспотизму, індивідуалізму, заломлюються ідеальогічні проблеми універсальної доктрини. Ого, тоді між звичайненькими людьми почуєте шепоти невдоволення, — Чи ви зрозуміли, що він сказав?

— Та трохи зрозумів, бо ніби щось каже, “заломлюється”, а Бог його знає, от говорив, як гороху найвсья.

Виходить, що горох має якусь несамовиту, підемну силу, і люди володіючи хистом чи даром бесідництва, обідаються горохом, цебто головним чинником їхнього знання.

Про горохлянні вітаміни, так корисні людському організмові, не моя річ бесідувати, нехай вчені це досліджують, я від себе зазначу цей незвичайний вітамін буквою П.

По горосі слідує найблища його кузина фасоля, традиційна пожива колишньої австрійської армії, завдяки цій поживи хлопці-вояки доказували великих героїських діл, бо завше були готові до наступу (штурму), рівнож спали зимою в бараках при відкритих віконницях.

А щож я сам споживаю? здається що всі позиточні плоди матусі-землі: бараболі, помідори, буряки, (борщ) капусту, салату, редьку, цибулю, чосник, — послідні присмаки, цибуля, чосник, споживаю завдяки тому, що ненаходжуся в метрополії, приміром як Нью Йорк, бо там по зажиттю чоснику інтелігентна публіка стає дуже примітивною, особливо в собвею, кіно, всі дуже чемненько відносяться, дають тобі много місця, сидиш вигідно, ніхто тебе не штуркає, і не дивиться в ту сторону, — цеж ознака велико-культурного виховання.

Як фасольові вітаміни ділають на письменницький хист-талан?

Повечерявши фасольової зупи, людина кладеться до ліжка повна мрій творчости, і уявою зарисовує майбутні фантазійні сцени небувальщини, та своїм бистрим оком слідить за ефектами і дефектами націпує тверді і м'яккі сторони упряного матеріалу, приміром, — оповідання, поезія, жарти небелиці і т. п. — відтак людина на твердо засипляє, (мабуть під впливом вітамін П — замітка редакції) Тоді нехай громитучі, бомби, землі-труси, світ перевертається. Людина-талан пробуджується аж опівночі, засвічує електронку (не жарівку, бо жар там, де іскри сипляться) відхилив трішки віконце, втягає два рази до себе, а раз від себе освіжаючого воздуха і під надхнінням вітаміну букви П. — пише...

А всім звичайненьким людям, що нерозуміють фундаментальної обструкції і т. д., дуже добра порада, заживати побільше фасолі.

До побачення та поважання всім
Акакій Кантичка, Де Банкрот, фон Галицькі.

Зрадник. (гуморесна)

Хоч сам Сталін пролетарем
себе називає,
То в значінню того слова
й поняття немає.
Бо живе він собі нині —
ще краще чим цар,
З ріжницею, що лиш себе
кличе пролетар.
До роботи він не ходить
на хліб не працює,
А сидить собі у Кремлі
та рабам диктує
А вони мов худобина,
прикази сповняють,
Та вдодатку його своїм
сонцем називають.
А він тільки посміхається
й пояс попускає,
І підкрутивши вгору вуси
водку попиває.
Та раз йому захотілось
штуки спробувати,
Тож і вибрався у пуцу
медведів стріляти.
Не минуло й пів години
аж тут бачить вже,
Мабуть по медок солодкий
сам бурмило йде.

Сталін хвильку поченав
й дав стріла одного,
Та не вбив він медведиська
тільки ранив в ногу.
Заревів медвідь аж страх
на землю звалився,
Сталін думав, що забитий
однак помилився.
Бо за хвильку в куцах зник
медведик кудлатий,
А Сталін лиш закричав:
— От зрадник проклятий!

Евгенко.

„З листів до Нашої Редакції“

Перш всього мушу вам признатися, що читаючи ваш журналик, а головню „З листів до Нашої Редакції“, до недавня я думав, що стара еміграція без причини накидається на „нову“ і вже сам хотів дещо в обороні „нової“ до вас написати, та недавно переконався, що „стара“ таки з деякими виїмками має рацію, і ось вам один з примірів.

Одної суботи, зайшли ми з моїм знакомим ще зо скитальщини, до хати одного з старих емігрантів, котрого батьки були моїми сусідами в рідному краю. Як завжди, прийняв він нас чим хата богата, а що того самого вечора одна, з більших наших організацій устроювала Баль-Забаву, так він і запитав нас:

— Ви оба мабуть на Баль нині підете?

— На Баль? — відозвався мій знакомий, — як що бувби такий в Українському Народному Домі, то певністю, що пішли б, а так на чужу салю то нам не хочеться йти.

Добродієві, в котрого хаті ми були, якомсь ніяково зробилося, бо здогадався в чому тут річ, лиш не спротивився, а лагідно продовжав.

— Та саля, салею, але це наша Організація і дохід з цього Балю йде на народню, благородну ціль.

— Це ваша опінія, а я таки не йду і то тільки тому, що на чужій салі, всі ваші Організації тут в Нью Йорку торбу січки не вартують, такі роки вже існують, такі багаті, а власного Народного Дому не мають, . . . Ганьба, от що!..

Того вже було троха заботато нашому добродієві, але всеж таки не горячкував, а дальше спокійним голосом продовжав

— Коли ви такої думки, так чому самі в тій справі чогось не пічнете? А зрештою, коли ви так нарікаєте на старих, то почекаймо кілька років і подивимось, що такі як ви, тут зроблять, чи побудують той дім, за котрого вину на всіх і вся складають.

— Або ми що дурні! — закричав мій знакомий, — для вас тут Народний Дім будувати? Ми тут приїхали

тільки на короткий час, як скоро тільки Україна повстане вільною, ми всі зараз їдемо до дому, а Дім тоді оставивбися вам, і що нам було б з того?

Тут вже і мені терпець урвався і кажу:

— Та коли б всі знова були такі герої як ти, то про вільну Україну нема що і думати,— А що ти зробив, коли тобі казали у партизанку йти? Таж мені признався, що таки того самого дня заграницю чкурнув. Тут за домом горлаєш, там самостійности хочеш, але запитай сам себе, що ти поза своє особисте добро зробив, чим і де до чого причинився?

На тому, думаю, закінчилося наше довголітнє знакомство, бо по тих словах він вийшов з хати, і по нішній день ми не стрічалися, та я не дуже жалую, бо з такого знакомства і так користи не було б, та все-ж таки я переконався, що і “нової” еміграції нема чого дуже обороняти, хоч як кажеться, між людьми є різні, але і старої не буду брався хвалити, бо це напевно не є побажаним, та все-ж таки все те, що вони тут придбали, є гідне доброго слова.

Новий Китаєць.

Від Редакції. — Ми дуже вам вдячні за вашого листа, не тільки тому, що до певної міри стали в обороні одного з “старих” емігрантів, але як один з “нових”, своїм переконанням причинилися до висказання думки в справі зеднання всьої нашої еміграції, що є нашим бажанням і для котрого ми всі раді відступити місце в нашому журналі.

... Якщо панночка вбирається до шлюбу в білу суконку на знак невинности, то чому парубок має на собі чорне вбрання? — Цікавий.

Від Редакції. — По коректну відповідь просимо звернутися до редакції “Мітли” з котрої ми оце питаня слово в слово переписали.

Чому досі не помістили нічого з тих матеріалів, котрих я вам вислав кілька місяців тому? — Дописувач з Канади.

Від Редакції. — Бо в них ви обкидали болотом всіх і вся, всі в чимось винуваті, а тим часом нам пишуть, що і вам нічого не бракує.

Напишіть щось на загально народну тему, а спевностею що помістимо. Прислані вами матеріали відсилаємо вам, попробуйте післати їх до іншої редакції.

ДУМКИ ПРО ЖІНОК.

Ідеальна жінка, подібна до чар-зілля папороті. Всі його шукають, але ніхто не найшов.

Жінка, це кишенивий злодій. Ніколи не знаєте, коли вона всуне руку до вашої кишені.

Виторгував.

А діялось те в Канаді. Один священик любив не лише своє стадо овечок в парохії, але і свою худібку, якої придбав досить багато. Одної неділі їде він до своєї церкви на відправу, аж доганяє фάρмера з прекрасним бичком.

Захотілось йому того бичка відкупити від фάρмера, ну, але ж це неділя, і ніяково торгуватися йому, священикові в цей день. Каже він до фάρмера:

— Маєте гарного бичка.

— Дуже гарний, — відповідає фάρмер.

— Колиб так це не неділя, то кільки ви хотілиб за него?

— Колиб так це не неділя, то я хотівби за него \$ 15.

— Ну, а колиб це не неділя, то чи не взялиб ви менше?

— Колиб не неділя, то жожке і взявби.

— Колиб не неділя, то взялиб ви і \$ 10?

— Колиб не неділя, то \$ 10 не взявби ніяк.

— Ну, але колиб це не неділя, то взялиб \$ 12.50, не так?

— Колиб не неділя, то може і взявби.

В понеділок рано бичок вже був на подвірю священика.

Нові Коломийки.

Хто веселим хоче бути
той повинен знати,
Що йому “Нове Точило”
треба все читати.
Воно на те й виходить
щоб всіх веселити,
а лиш хруням, коли треба,
рила обточити.

1.

Послухайте добрі люди
я не лиш заграю,
Одну з нсвих коломийок,
але й заспіваю.

Приїхав я сюди з краю
сорок літ тому,
Та до нині ще не маю
ні поля, ні дому.

Сорок літ я трудився
слав гроші до краю,
Думав колись повернуся
й на своїм сконаю.

А тим часом моїм добром
 грязь москви вдавилась.
 А мені тут в Америці
 лиш, скрипка лишилась.
 Колись дуже я журився,...
 хотів йти втопитись,
 Та вода холодна була,
 боявсь застудитись.
 Потім думав, що повішусь
 та шнурок урвався,
 Застрілитись немав я чим
 тож в живих остався.
 Тепер більше не журюся
 а жию весело,
 Тільки тому, що читаю
 все "Нове Точило".
 Бо багатство, добрі люди,
 це є річ набута,
 А журба, сум для людини
 гірше чим отрута.
 Тепер може грязь московська
 всім моїм вдавнитись,
 Я буду тут в Америці
 жити й веселитись.

2.

Оженився старий Дернач
 з дуже молодою,
 Та й не має бідачисько
 хвилинки спокою.
 Бо жіночка чепуренька
 за него не дбає,
 Вона собі з молодими
 крадькома гуляє.
 Як він її запитає:
 — де ти жінку була?
 Вона зараз удає,...
 що його й не чула.
 Вже забула, як бувало,
 чим його піймала,
 Своїм срцем золотим
 перед всіми звала.
 Бо Дернач вже старий
 ну та й не хороший,
 Але в него добрі люди
 гарна купа грошей.

Від Редакції. — За подібні змістом прислані нам коломийки, коли вони будуть надаватися і ми помістимо їх, заплатимо авторові належний гонорар. Одначе застерігаємо, що коломийки мають бути "нові" і не менші, як вісім 4-ро рядкових стрічок.

Приймаємо також веселі фейлетони, написані на загально народні, чи теж життєві теми. Людей, що мають хист, просимо писати кожночасно.

Між
 жінками.

Пані Передійова стрінула Паню Т. Личку, а привітавшись, запитує:

— Чула я, що ви свою доньку й свого сина одружили.

— Так, це правда!

— А як доньці живеться?

— Дуже добре, має, чуєте доброго чоловіка: він що ранку розпалює в печі, гріє їй каву. Він також іде замість неї на покупки так, що вона має вільний час щодня сходитися з своїми товаришками на чай, тощо.

— Ну, а як живеться синові?

— Погано, кажу вам, дуже погано. Його жінка лінива, вилежується щораня довго в ліжку. Щодня ходить по сусідах на балачки. Я ще лагідно висловлююся, коли кажу, що він з тої нетяги не має користи.

І ТАКЕ БУВАЄ.

Стрінулись вони у неділю.

— Щож нового пане Понеділок?

— Нічого надзвичайного, хіба що у вівторок перепроваджуюся на більше помешкання, бо пан Середа приїжджає до мене в четвер.

— Ну, так загостить оба до мене в п'ятницю, або у суботу, бо в неділю я поїду до своєї сестри.

І ХИТРОГО, ПЕРЕХИТРИЛИ.

Пан Хитрий удаючись до великого міста з орудкою, постановив при цій нагоді зайти до лікаря-спеціалісти, бо, як мовляв, щось його колька в жолудку коле.

Очікуючи в почекальні на своє "некст", дізнався він, що пацієнти, які перший раз приходять, платять десять доларів за оглядини, натомість ті, що приходять вже другий раз, платять лише п'ять доларів.

Пан хитрий, будучи ще до того великим скупарем, постановив з цього скористати. Скоро лише отворились двері і лікар покликав його до себе, він вбіг наче стріла, та простягаючи свою руку, відозвався:

— Як то, пан доктор мене не пізнали?

Лікар (який відзначався знаменитою пам'ятливістю) зорентувався сейчас, а пізнавши підступ, питається хитруна:

— То ви вже у мене були?

— Та шур, що був, — відповідає пан Хитрий.

— В такому разі уживайте те, що я вам попередно записав і доручив.

Завстиджений пан Хитрий, заплатив п'ять доларів і вийшов з кількою в жолудку.

— Коли я тобі позичив 25 доларів, то ти говорив мені, що потребуєш на коротко.

— Даю тобі слово, що я немав їх довше, як годину.

До одної з наших новооснованих в Нью Йорку редакцій приходив автор, та приносить з собою свій архив, а подаючи його редакторіві, каже:

Ось тут приношу вам свій новий твір, в якому я дуже річево списав, як можна вижити цілий день за 14-ть центів.

Редактор, перебігши оком по рукописі, відповів:

— Дуже гарно, приймемо і помістимо. Якраз на часі... Думаю, що два долари повинно вам вистарчити як гонорар за працю.

Автор, зміривши редактора від ніг до голови своїм прижмуреним оком, аж крикнув:

— Що? Два долари? Та ж я нині і порядного обіду не буду міг зісти за два долари.

— Мій брат завжди ходить без капелюха, — каже малий Степанко.

— Ова, мій дідо ходить без волосся! — відповідає Славко.

— А в нашій хаті так тісно, що як сонце впаде через вікно, то треба виходити з хати.

— То ще нічого, наша хата така низька, що мама не може пекти хліба, тільки паланиці.

Професор міжнародного університету дав студентам завдання: написати працю на тему "Слон".

Англієць свою статтю назвав:

"Слон і як за ним полювати"; француз написав: "Дивовижне любовне життя слона"; трактат німця починався: "Чи слони арійці і чи можна їх їсти?"; українець написав полемічну статтю під наголовком: "До якої партії слони почувують симпатію"; поляк написав більше, ніж усі інші разом і назвав писанину: "Слон і польське життя".

Вздовж зруйнованої берлінської вулиці "Унтер ден Лінден" щоранку проходив якийсь німець і пильно проглядав перші сторінки газет у всіх кіосках.

— Що ви шукаєте? — спитали його.

— Оповідення про смерть.

— Але ж оповідення про смерть друкують завжди на останній сторінці!

— Про смерть тієї особи, що мене цікавить, — відповів упевнено німець, — надрукують на першій сторінці великими літерами.

Приятель-музика запросив відомого піаніста Розенталя послухати його нову композицію. Розенталь слухав мовчки, тільки час від часу скидав капелюха і знову надягав його.

— Мабуть, вам душно? — спитався приятель, зауваживши це, — відчиніть вікно.

— О, ні, мені не душно, — відповів Розенталь. — Я тільки вітаюся з старими знайомими, що їх зустрічаю у вашій новій композиції.

Як на концерті наш П. О.

"віють" заспіває,

Пані Грушка у той час трохі не вмліває.

Раз наш П. О. те завважав

підійшов, вклонився,

— А чого ж ви так плачете чемно запитався.

Якжеж мені не плакати

пані Грушка каже,

Коли оце голос ваш моє серце вяже.

Оттак, бачите, колись...

мій баран кричав,

Як його голодний вовк в корчах роздерав.

Коли вам подобався наш журнал, так не відкладайте, а ще нині вишліть свою передплату в сумі \$ 1.20 за котрі ви одержите 12-ть чисел і гарну премію.

Передплату можна висилати готівкою або чеком, чи моні ордером, котрих все треба виписувати на імя видавця:

EUGENE BEREZINSKY

77 East 7th St. New York 3, N. Y.

